

Akdenizdeki Kavga 22

– KOCAMANOĞLU · 27 Ocak 2020

...

Nihal; "Keşke benim de karşımda her zorluğa rağmen dimdik duran ve beni sevebilen biri olsaydı. İnsan tek başına dağ olamıyor ki!" diyor, akli çocukluğuna kayıyordu.

Nihal çocukluğundan beri hep yalnızdı. Ailenin on yedi yıllık bir bekleyişten sonra dünyaya gelen ilk ve tek çocuğu olmak, belki de bu anlama geliyordu. Diğer çocuklar gibi sokağa çıkıp güle oynama lüksü hiç olmamıştı. Tek başına sokağa çıkmak, aklına getirme ve uygulama imkânı olmayan kesin bir emirle bir yasaktı. Okula bile her gün annesi götürüp, annesi getirirdi. Dışarıda oynayan çocuklara imrenerek bakardı. Yalnız olmakla, tek başına olmak çok farklı şeylerdi. Tek başına olmak bir seçim, yalnızlık ise bir zorunluluktü.

Zor zamanlarını tek başına atlatan ve bir sürü zorluğu aşır yıkıntıdan çıkan, tek başına ağlayıp kendini büyütene söylenecek söz mü kalırdı ki? Hayat, felaket, yalnızlık, yüzüstü bırakılmışlık kendine göre kahramanları olan savaş meydanları değil miydi?

Dünya hayatı bir yolculuktü ve bu yolculuğu güzel yapan da güzel dostluklar, inceliklerle dolu hatıralar değil miydi? Yalan doğrudan, karanlık aydınlıktan kaçırıyordu. Güneş yalnız da olsa etrafına ışık saçırıyordu. Yalnızlık doğruların kaderidir. Onun içindir ki, kargalar sürüyle, kartallar yalnız uçırıyordu.

Babasının; "Kızım yalnızlıktan şikâyet etme sakın, öyle bir dostun var ki, sana şah damarından daha yakın... Ne hayatı önemse çılgınca, ne de hafife al aptalca... Onursuz birliktelikler yerine, onurlu bir yalnızlık yaşa... Yalnızlık aynı zamanda Türkün kaderidir. Türk olmayı her omuz, her baş, her yürek kaldırmaz kızım!" sözlerini hatırladı.

Anlaşılamamak belki de hayatın en acı gerçeklerinden biri olmalıydı. Anlaşılmazlık içinden çıkılmaz bir hal alacak, yetmeyecek ona bir de çaresizlik eşlik edecekti. Aslolan yalnızlığın üzerini kar tanelerinin örttüğü gibi keder ve kader ağını örtmeye devam edecekti. Gerçekler acı da olsa, her şeye rağmen pes etmeyen yaşamın bir parçası olmaya devam edecekti.

İçinde susturamadığı ses; "Beklenmedik bir anda karşılaşacağınız bir gülümseme, bir tebessüm içinizdeki karanlıkları yok ederek, yerini aydınlığa terk edecek ve kendinizle tekrar barışacak, iradeniz ve maneviyatınız sizi ayakta tutmaya devam edecektir. Her şeye rağmen siz farkında olsanız da olmasanız da hayat yaşanabilir olmaya devam edecek, pek çok inanılmaz sürprizlerle sizi beklemeye devam edecektir. Mühim olan ışıktır, o ışık ki, hayatı size yaşanabilir kılacaktır." diyordu.

Nihal, Akın'ın sözleriyle kendine geldi. Biraz açılmak, biraz sıkıştığı kendi içi dünyasından sıyrılmak adına Akın'ın davetini kırmayarak, şehir merkezinde düzenlenen panele katıldı.

Oturduğu yerden can kulağıyla anlatılanları dinliyordu.

...

Devamı var

...

Ant. - 250120